

»Oj, vzemi me s seboj,« je zaprosil Tonček. »Glej, sam sem na svetu, nihče me nima rad.« Bajna deklica mu je podala roko in ga povedla s seboj, rekoč: »Nič se ne boj, pojdi!«

Ves vesel se je oprijel deček bele ročice in odšel je s kraljico v kraljestvo, kjer ni gorja in ni grenkih solz.

Drugo jutro zarana so vaščani našli pastirčka Tončka.

Ležal je na mahu pod košato bukvijo mrtev. Bledi obrazek mu je krasil zadovoljen smehlaj.

Pokopali so ga za cerkvijo pri vrbi žalujki. Vse večere mu poje tam murenček pri grobu svoj milo-čarobni čri - čri.

Lud. Koželj.

Igra je igra.

7. Na napačni poti.

»Peter, poglej, ali so že na njivi.«

»Niso še. Le naprej!«

Mirno in pogumno sta šla Kodranov Peter in Lovščinov Jožek svojo pot v šolo.

Prišel je pa dan, — proti koncu oktobra je bilo — ko je Peter sporočil: »Danes so pa na njivi.«

»Bežimo!«

»Kar hitro!«

Tèk, tèk, tèk, tèk — sta jo ubrala naša junaka nazaj in poiskala drugo pot, ki je tudi držala do šole, pa ni peljala mimo Selanove njive.

Ti nesrečna njiva ti!

Repo je vsejal Selan na tisto njivo. Prav lepo mu je rastla. Samo ondi ob potu, ki drži v mesto, je je bilo vsak dan manj. Dobro je vedel Selan, kdo mu dela škodo. Vaški paglavci hodijo ondi mimo v šolo, pa jo izmikajo. In ko bi jo že pojedli! Nak, — gre, pa jo samo odruje, obreže in naredi iz nje igra-

čo — kolesce — in jo vali pred seboj. In to dan za dnem. O, če bi dobil takega paglavca v roke — ali bi ga premikastil. Toda, ko ga čakaš, takrat ga gotovo ne bo. In tisti dan tudi nikogar ni bilo mimo, ko so bili Selanovi ljudje na njivi. Slabo vest so imeli ti paglavci, poguma pa nič.

Poldevetih je že kazala ura, ko sta jo primahala Kodrinov in Lovšinov v šolo, in z njima je prišel še trop součencev, blizu deset.

»Kje ste pa hodili?« je vprašal gospod učitelj.

»Po cesti smo šli v šolo, pa je malo daljša pot,« je odgovarjal eden, Kodrinov, za vse.

»Zakaj pa niste šli po bližnjici?«

»Saj smo tudi šli, pa —«

Naenkrat se mu je ustavil jezik, a prepozno. Tisti nesrečni »pa« je nekaj izdal.

»No pa — pa — kaj pa —?«

»Pa so bili ljudje na Selanovi njivi.«

»Ljudje? Kaj se jih tako bojiš? In vi drugi tudi?«

Vsi hkratu pokimajo.

»Zakaj pa? Brez vzroka pač ne. Torej zakaj?«

»Prosim, jaz pa vem,« se oglasi tedaj Selanov Matijče. Naš ata so hudi nanje, ker jim repo kradejo.«

»A, tako! Ali je to res? Govorite!«

Nekateri so pokimali. Ah, kako težko je samega sebe tožiti!

»Torej ali je res, ali ni. Govorite!«

Gospod učitelj pokliče vse po imenih, enega za drugim, in počasi, s težavo prihajajo na dan glasovi:

»Res — res je — res.«

»Pa zakaj kradete repo?«

»Igramo se z njo.«

»Kaj pa?«

»Kolesca delamo in jih točimo po poti.«

»Torej kradete in še škodo delate povrhu?

Grdo to od vas! Zgodaj pričenjate s hudobijo. Danes po uku ostanete v šoli. Pa vaš oče naj pridejo semkaj, ti Selanov. Povej jim.«

Silen jok se je razlegel potem po šoli. Zapor in povrhu še Selanov oče v šolo. Gotovo zato, da jih bo polom. Drugače ni mogoče. O strah in groza!

No, pa ni bilo tako hudo. Zapor je bil res precej dolg. Nazadnje so pa morali škodljivci še Selana prositi odpuščanja. Nekaj obračuna je bilo pa seveda še tudi doma. Kakšen je pa bil, o tem pa zgodovina ničesar ne pove. Glavna reč je pa bilo spoznanje, da igra in tatvina ne gresta skupaj. J. E. Bogomil.

Šolska naloga.

V četrtem razredu so pisali učenci šolsko nalogo. Učitelj jim je dal opisati domovino. — Sklonilo se je štirideset mladih glav, in peresa so zaškrpala po zvezkih. In Tinko Bertoncely — najboljši učenec — je napisal takó:

— — Hiša, v kateri sem zagledal luč sveta, se imenuje moja rojstna hiša. Oče, mati in otroci tvorimo družino. Glavar družine je oče, ki skrbi in hrani družino. Več hiš tvori v a s. Naša vas in tri sosednje vasi tvorijo skupaj o b č i n o. Občini predseduje župan. Več občin je združenih v o k r a j n o g l a v a r s t v o, ki mu načeluje gospod o k r a j n i g l a v a r. Okrajna glavarstva so združena v d e ž e l o. Naša dežela se imenuje K r a n j s k o. V cesarjevem imenu jo vlada gospod d e ž e l n i p r e d s e d n i k. — Kranjsko je moja domovina, ki jo ljubim iz vsega srca. Kako naj bi je ne ljubil? Saj je ta dežela tako lepa: krasé jo lepi kraji, visoke gore in ljubka jezera. Naša dežela ima veliko lepih cerkvâ. Posebno mi je všeč g l a v n o m e s t o naše dežele, L j u b l j a n a, ki ima mnogo lepih božjih hiš in drugih stavb. V Ljubljani stanujejo tudi š k o f.

Naša dežela je v veliki in lepi d r Ź a v i, ki obsega razen Kranjske še mnogo drugih deželâ. Ta država je A v s t r i j s k o - O g r s k a. In ta država je moja š i r š a d o m o v i n a. — Kot v družini oče, v občini župan, v deželi predsednik, tako vlada celo državo naš presvetli c e s a r K a r e l I. Kakor ljubim svojega očeta in svojo domovino, tako ljubim